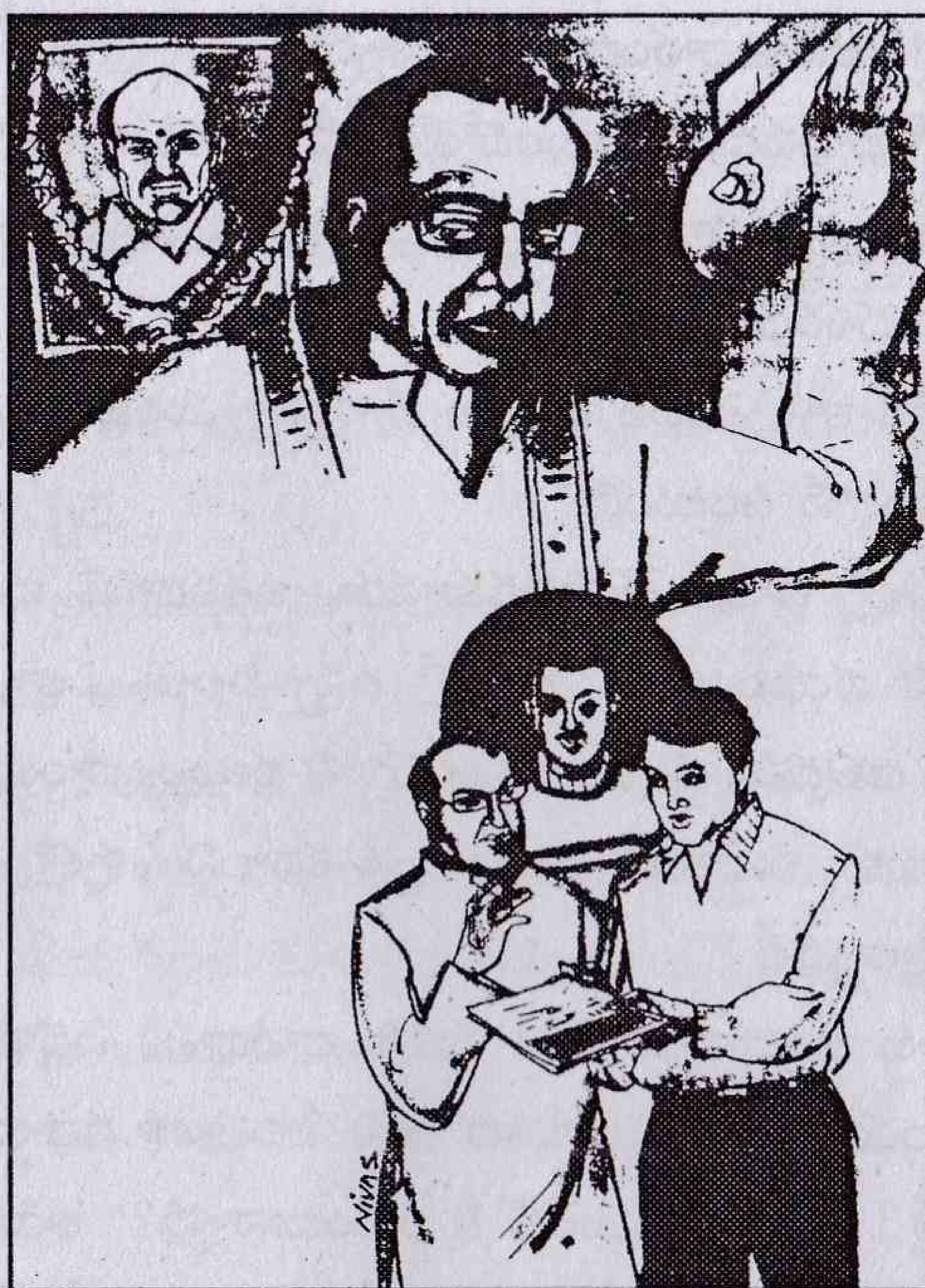

గాలిమేడలు

"ఏమండీ పక్కింటి దశరథరామయ్యగారికి కేన్సరట పాపం" అన్నది శాంత.

ఉలిక్కిపడ్డాడు నాగిరెడ్డి.

"ఎవరు చెప్పారు నీకు?" అడిగాడు భార్యని.

"వాళ్ళ పనిమనిషి గంగ చెప్పింది"

నాగిరెడ్డి హడావుడిగా పక్కింటికి వెళ్ళాడు. తలుపులు తీసే ఉన్నాయి. పనిమనిషి వంటగదిలో ఉంది. దశరథరామయ్య బెడ్‌రూమ్‌లో పడుకుని ఉన్నాడు.

"ఏమోయ్ ! నేను విన్నది నిజమేనా?" అంటూ బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్ళి బెడ్‌పక్కన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు నాగిరెడ్డి.

"ఏం విన్నావేం?" అంటూ లేవబోయాడు దశరథరామయ్య.

"మీ పనిమనిషి మా ఆవిడతో అన్నదట. నీకు కేన్సరనీ..."

"ఔనోయ్.."

"అయ్యో !" అని విచారంగా కూర్చున్నాడు.

"ఇందులో బాధపడదానికేముందోయ్ రెడ్డీ. మనకి దాదాపు డెబ్బై ఏళ్ళు నిండుతున్నాయి. ఇంకెన్నాళ్ళుంటాము చెప్పు" మనకంటే చిన్నవాళ్ళు ఎందరు పోవడం లేదూ !" అన్నాడు దశరథరామయ్య.

"ఔననుకో ! కానీ ఎందరి చావులు చూస్తున్నా మరణం ఎప్పుడూ కొత్తదే. మన వరకు వస్తే భయంగానే ఉంటుంది"

"ఈ రోజుల్లో చావుకి భయపడకూడదు. బతకడానికే భయపడాలి. ఎప్పుడేం జరుగుతుందోనని భయం. బైట ఊళ్ళల్లో ఉన్న పిల్లలు ఎలా ఉన్నారోనని బెంగ. ప్రపంచంలో ఏం ఉపద్రవం ముంచుకొస్తుందోనని భయం. బాంబు పేలుళ్ళలో పోయిన వారిని చూస్తే వణుకు. తుఫాన్‌లో కొట్టుకొచ్చిన శవాలని నీళ్ళల్లో చూస్తే భయం"

"భలే చెప్తున్నావులే !"

"ఉన్నమాట అంటున్నానోయ్ ! మనిషి చావడానికి ఏదొక కారణం సృష్టిస్తాడు భగవంతుడు. అందులో ఈ కేన్సర్ ఒకటి" అని పేలవంగా నవ్వాడు దశరథరామయ్య.

"అది సర్లే ! ఎక్కడ ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుంటున్నావు?" అడిగాడు నాగిరెడ్డి.

"లకిడీకాపూల్ దగ్గర కేన్సర్ హాస్పిటల్లో. రేడియో థెరఫీనో ఏదో చేస్తున్నారు"

"గవర్నమెంట్ హాస్పిటల్‌కి వెళ్తున్నావా? ఏదైనా ప్రైవేట్ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళగూడదా? జూబ్లీహిల్స్‌లో నాకు తెలిసిన డాక్టర్ అక్కడ కేన్సర్ హాస్పిటల్లో పనిచేస్తున్నాడు. అక్కడ ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుందువు గానీ"

"ఆ... ఎక్కడైతే ఏం లేవోయ్ ! నేను బతికేది కొన్ని నెలలు. అనవసరంగా డబ్బు తగలెయ్యడం తప్ప మరేంలేదు" నిరాశతో అన్నాడు దశరథరామయ్య.

"అట్లా అంటావేం? ఈ రోజుల్లో అన్ని జబ్బులకూ మందులున్నాయి"

"ఉన్నాయిలేగానీ కేన్సర్‌కి కాదు"

ఇక దశరథరామయ్య తన మాట వినడని నాగిరెడ్డికి తెలిసిపోయింది.

"ఒంటరిగా ఇక్కడెందుకోయ్ నువ్వు. మీ ఆవిడపోయి పదేళ్ళయింది. అప్పట్నుంచి ఒంటరిగా పనిమనిషి మీద ఆధారపడి ఉంటున్నావు. సరే ఆరోగ్యం బాగున్నప్పుడు ఫర్వాలేదు. ఇప్పుడిక మీవాడి దగ్గరికి వెళ్ళిపోయి ఉంటే మంచిది కదా !" సలహా చెప్పాడు నాగిరెడ్డి.

"నాకేమిటో ఆ బొంబాయిలో ఊపిరాడనట్లు ఉంటుంది. ఆ అద్దె కొంపలో చివరి రోజులు గడపడం ఎందుకు? హాయిగా సొంత ఇంట్లో కన్నుమూస్తాను" చెప్పాడు దశరథరామయ్య.

కాసేపు కూర్చుని ఇంటికి వచ్చేశాడు నాగిరెడ్డి.

★ ★ ★

ఆ రోజు సాయంకాలం టీవీ ముందు కూర్చుని కళ్ళు మూసుకుని ఉన్నాడు నాగిరెడ్డి.

శాంత 'టీ' కప్పు తెచ్చి టీపాయ్ మీద పెట్టి "ఏంటండీ టీవీ చూస్తున్నారా? ఏదో ఆలోచిస్తున్నారా?" అన్నది.

"టీవీ వింటూ ఆలోచిస్తున్నాను" నవ్వాడు.

"ఏమిటో అంత ఆలోచన?"

"మన పక్కింటి దశరథరామయ్య ఎన్నాళ్ళో బతికేట్లు లేదు"

"ఔను. మాయదారి జబ్బు వచ్చిందాయె పాపం. ముప్పై ఏళ్ళ నుంచి ఇరుగుపొరుగు ఇళ్ళల్లో ఉంటున్నాం. మన పిల్లలు కూడా వాళ్ళ పిల్లలు అన్నదమ్ముల్లా పెరిగారు. పాపం ఆయన భార్యపోయి ఒంటరివాడైపోయాడు"

"అది సరేలే ! అది కాదు నేను ఆలోచించేది?

"మరింకేమిటి?"

"మన ఎం.ఐ.జి. మూడు వందల గజాలు వాళ్ళ యం.ఐ.జి. మూడు వందల గజాలు రెండూ కలిపితే అపార్ట్‌మెంటు కట్టొచ్చు. ఏ బిల్డర్‌కి ఇచ్చినా ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ కింద సగం ఫ్లాట్స్ ఇస్తాడు. మనకి పది ఫ్లాట్స్ వస్తాయి"

"బాగానే ఉంది సంబడం. గాలిమేడలు కడుతూ కూర్చోకండి. దశరథరామయ్య ఇల్లు మనకెందుకు ఇస్తాడు? ఆయన ఇచ్చినప్పుడు గదా మన డెవలప్‌మెంటుకి ఇచ్చేది?"

"ఎటూ చావబోతున్నాడు. కొడుకు ఇక్కడ లేదు. రాడు. మనకి అమ్మమని అడుగుదాం. ముందే కొనేసి ఆయన ఉన్నంత కాలం ఉండమందాం. ఏమంటావు?"

"ఆయన చివరి రోజుల్లో సొంత ఇంట్లో ఉండడం తప్పదు. అడిగి చూడండి. ఏమంటాడో? మీకు ముప్పై ఏళ్ళ నుంచి స్నేహం ఉంది గదా !" అన్నది శాంత.

నాగిరెడ్డి రోజూ ఒకసారన్నా దశరథరామయ్య ఇంటికి వెళ్ళి పలకరిస్తున్నాడు. రైతుబజారు దగ్గర చౌకగా కొన్నానని పళ్ళు తీసుకెళ్లి ఇస్తున్నాడు.

ఒక రోజు తన మనసులో మాట బైటపెట్టాడు.

"నీ తర్వాత మీ వాడు బొంబాయి నుంచి వచ్చి ఇక్కడ ఉండబోడు కదోయ్ ! మహా అయితే అద్దెకిచ్చిపోతాడు. అద్దెలకిస్తే వాళ్ళతో పేచీలు. నెలనెలా అద్దె వసూలు చేసుకోవడం కష్టం. కొందరైతే ఇల్లు ఖాళీచెయ్యను పొమ్మని పేచీలకు దిగి కోర్టుకెక్కుతుంటారు"

ఇదంతా రెడ్డి తనకు ఎందుకు చెప్తున్నాడో అర్థంకానట్లు చూశాడు దశరథరామయ్య.

"ఇదంతా ఎందుకు చెప్తున్నానంటే నాకొక ఐడియా వచ్చింది. మన ఈ క్వార్టర్లు కట్టి ముప్ఫై ఏళ్ళు దాటిపోయాయి. హౌసింగ్ బోర్డు వాళ్ళు నాసిరకంగా కట్టించారు. ఇళ్ళు పాతవయిపోయాయి. వానాకాలం వస్తే ఇల్లంతా కారడమే. అందుకని పడగొట్టి కొత్త బిల్డింగ్ కట్టించుకుంటే పది కాలాలపాటు ఉంటుంది. ఏమంటావు?"

"ఆ...ఆ జంజాటమంతా నాకెందుకోయ్ రెడ్డీ ! నా తర్వాత మా వాడు వాడి తిప్పలేవో పడతాడు" అన్నాడు దశరథరామయ్య.

"అందుకని నువ్వు భారమంతా మీవాడి మీద వేసేస్తావా? పాపం వాడు బొంబాయిలో ఉంటున్నాడు. ఇక్కడకొచ్చి ఏం పట్టించుకుంటాడు? మనమే ఒకదారి చూపిస్తే మంచిది కదా?"

"సర్లేవోయ్ రెడ్డీ ! నన్నేం చేయమంటావో చెప్పు? ఆ ఐడియా ఏదో మా వాడికి చెప్తాను"

"నా ఐడియా ఏవుంది? అమ్మేయడమే ! ఆ డబ్బు ఫిక్స్‌డ్ డిపాజిట్ చేస్తే నీ మనుమలకు ఉపయోగపడుతుంది" అన్నాడు నాగిరెడ్డి.

"నువ్వు చెప్పింది బాగానే ఉందోయ్ ! కానీ నాకు స్వంత ఇంట్లో చచ్చిపోవాలని ఉంది. నా తర్వాత ఎటూ మా వాడు అమ్ముకుంటాడు"

"నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే ఈ ఇల్లు నాకే అమ్ము. నీ తదనంతరమే స్వాధీనం చేసుకుంటాను. నువ్వుండగానే ఐతే, ఇల్లు నీ పేరుమీద ఉంది కాబట్టి రిజిస్ట్రేషన్ ఈజీగా ఉంటుంది.

నీ తర్వాత మీ వాడు అమ్మాలంటే బోలెడు తతంగం ఉంటుంది. లీగల్ హెయిర్ సర్టిఫికెట్ కోసం నెలల తరబగి తిరగాలి. అదంతా మీ వాడికి హెడేక్" చెప్పాడు నాగిరెడ్డి.

"నువ్వన్నది నిజమే ! మావాడు వస్తానని ఫోన్ చేశాడు. వాడు వచ్చినప్పుడు అన్నీ వివరంగా మాట్లాడదాం. నాకు గూడా ఈ ఇల్లు నీకు అమ్మడం మంచిదనే అనిపిస్తోంది. ఎందుకంటే మావాడెప్పుడైనా ఇక్కడి కొచ్చినప్పుడు ఇంట్లో ఉండడానికి వీలుంటుంది" అన్నాడు దశరథరామయ్య.

"అంతే కదోయ్ ! మీ వాడికి మా ఇంట్లో ఎంత చనువు? ఎప్పుడొచ్చినా సొంత ఇంట్లో ఉన్నట్లు ఎన్నాళ్ళయినా ఉండొచ్చు" అన్నాడు నాగిరెడ్డి సంతోషపడిపోతూ.

ఇంటికెళ్ళిన తర్వాత భార్యతో చెప్పాడు నాగిరెడ్డి.

సమయం చూసి ఒక రాయి వేశాను. దశరథరామయ్య ఇల్లు మనకే అమ్మడానికి ఒప్పుకున్నాడు. బొంబాయి నుంచి కృష్ణ వస్తానన్నాడట. వాడు రాగానే రాతకోతలు పూర్తి

చేయిస్తాను. వాడు తండ్రి మాట కాదనడు. దశరథరామయ్య చివరి రోజులు ఇంట్లోనే గడపమన్నాను. పోయాకే మనం స్వాధీనం చేసుకోవచ్చు. ఏమంటావు?"

"అయ్యో ! అదే న్యాయం" అన్నది శాంత.

★ ★ ★

ఆ రోజు ఉదయం దశరథరామయ్య కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని హాల్లో కూర్చుని టీవీలో వార్తలు చూస్తున్నాడు. పనిమనిషి ఇంకా రాలేదు. రోజూ ఈపాటికి వచ్చేది. ఎందుకు రాలేదో? అనుకున్నాడు. ఎప్పుడైనా రాకపోతే ఫోన్‌చేసి చెప్తుంది. అతను హోటల్ నుంచి టిఫిన్, భోజనం తెప్పించుకుంటాడు.

ఇంతలో ఎక్కడ్నుంచో ఏడుపులు వినిపించాయి. రోడ్డు మీద ఎవరైనా ఏడుస్తున్నారేమో? అనుకున్నాడు. పనిమనిషి గంగ. "అయ్యగారూ ! అయ్యగారూ !" అంటూ హడావుడిగా లోపలికి వచ్చింది.

దశరథరామయ్య ఆమె వైపు చూశాడు. గంగ ఎందుకంత ఆందోళనతో ఉందో అతనికి అర్థం కాలేదు.

"నాగిరెడ్డిగారు పోయారటండీ !" అన్నది.

దశరథరామయ్య షాక్ తిన్నట్లయిపోయాడు.

"తెల్లవారుజామున గుండెనొప్పి అన్నాడట. హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళారట. లోపలకి తీసుకెళ్ళేసరికి పోయాడట. గుండెపోటట" చెప్పింది గంగ.

దశరథరామయ్య కళ్ళు మూసుకుని ట్రాన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోయాడు. తలంతా తిరుగుతున్నట్లయింది. కుర్చీలో నుంచి లేచి నిల్చున్నాడు.

"అయ్యగారూ ! పరగడుపున అక్కడికి వెళ్ళకండి. ఏదైనా టిఫిన్ తిన్న తర్వాత వెళ్దురుగానీ. మీకు వంట్లో బాగోలేదు గూడా !" అని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది గంగ.

తర్వాత నెమ్మదిగా పక్కింటికి వెళ్ళాడు. ఇంటి ముందు షామియానా వేసి ఉంది. కొన్ని కుర్చీలలో వచ్చిన వాళ్ళు కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. దశరథరామయ్యను చూడ్డంతోనే శాంత బావురుమని ఏడ్చింది.

"విధి రాత విచిత్రంగా ఉంటుందమ్మా ! చావుకి దగ్గరిగా ఉన్న వాడిని నేను ఇలాగే ఉన్నాను. ఉక్కుముక్కలా ఉండే రెడ్డి పోయాడు. ఎప్పుడూ జిగ్రున చీది ఎరుగననీ, జీవితంలో జ్వరం రావడం ఏంటో తెలియదనీ గర్వంగా చెప్పేవాడు. ఏం చేస్తాం? బాధ పడకమ్మా ! ఎవరైనా పోవాల్సిన వాళ్ళమే. కొంచెం వెనుకా ముందు" అని శాంతని ఓదార్చాడు దశరథరామయ్య.

నాగిరెడ్డి చనిపోయాడని తెలిసి బొంబాయి నుంచి దశరథరామయ్య కొడుకు కృష్ణమోహన్ పెద్దకర్మకి హాజరయ్యాడు. నాగిరెడ్డి కొడుకు మోహన్‌రెడ్డి అతనూ మంచి స్నేహితులు. చిన్నప్పటి నుంచి కలిసిమెలిసి పెరిగారు.

ఢిల్లీలో సెటిలైన మోహన్‌రెడ్డి తల్లిని తనతోపాటు తీసుకెళ్ళాడు. ఆ ఇంటిని తన స్నేహితుడు కృష్ణమోహన్‌కి అమ్మేశాడు. కృష్ణమోహన్ బొంబాయి నుంచి హైదరాబాద్‌కి ట్రాన్స్‌ఫర్ అయ్యాడు. దశరథరామయ్యకు కేన్సర్ తొలి దశలో ఉందని ఆపరేషన్ చేశారు. ఇప్పుడు ఆరోగ్యంగా ఉన్నాడు. ఇక ప్రాణభయం లేదని డాక్టర్లు చెప్పారు. కృష్ణమోహన్ రెండు ఇళ్ళు కలిపి ఒక బిల్డర్‌కి అపార్ట్‌మెంట్లు కట్టడానికి డెవలప్‌మెంట్‌కి ఇచ్చాడు.

'నాగిరెడ్డికి తన ఇల్లు ప్రాప్తంలేదు. అతడి ఇల్లు తమకు ప్రాప్తం ఉంది. విధి 'విచిత్రం' అనుకుంటూ ఉంటాడు దశరథరామయ్య అపార్ట్‌మెంటు వైపు చూస్తూ.

–ఆంధ్రభూమి వారపత్రిక 31-12-2009